

[Socialministeren.]

gik med til en yderligere Svækkelse og endda har været noget betænkelig ved alene at lægge Udgifterne til den midlertidige Hjælp til arbejdsløse over paa Arbejdsløshedsfonden sammen med Kommunerne. Men det kan jo nærmere diskuteres i Udvalget.

Til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, der Gang paa Gang benyttede Udtrykket „Overskridelse“, vil jeg gerne henvende den Bemærkning, at jeg ved ikke, hvad der menes med Ordet „Overskridelse“ i denne Henseende. Det er det offentlige Forsørgelsesvæsens Opgave i Almindelighed og Hjælpekassernes i Særdeleshed at hjælpe dem, der efter et Skøn af vedkommende Hjælpekassebestyrelse er i Trang. Maa jeg spørge, hvilken Forbindelse Ordet „Overskridelse“ har med denne Opgave? Man kan tale om, at Kommunerne yder for meget til denne Opgave — det vil sige, jeg tror ikke, man kan tale om det, men det kunde man diskutere. Men hvorledes man kan faa Begrebet „Overskridelse“ ind i denne Forbindelse, forstaar jeg ikke. Men naar dette Begreb ingen Realitet har paa dette Omraade, saa har Angrebet paa Lovforslaget, for saa vidt det forhøjer Statens Bidrag, heller ingen Realitet, for Statens Tilskud bør, som jeg allerede har nævnt, under den forhaanden-værende Lovgivning naturligvis staa i et ikke helt urimeligt Forhold til den Udgift, Kommunerne har. Derfor kan man heller ikke, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti gjorde, nægte sin Medvirken til at bidrage til dette Lovforslags Vedtagelse med en Henvisning til, at Kommunerne og Hjælpekasserne har det fulde Ansvar, hvorfor de heller ikke kan forvente yderligere Tilskud. Ja, hvis de har et Ansvar, saa gaar dette Ansvar først og fremmest efter Grundloven ud paa, at ingen her i Landet maa dø af Sult. Det er det Ansvar, de først og fremmest har: at afhjælpe den Trang og den Nød, om hvilken der sker Henvendelse til dem. Det subsidiaire Ansvar er at administrere dette Omraade paa en fornuftig Maade. Men saa længe det ærede Medlem eller hans Parti ikke har godtgjort, at der ikke administreres fornuftigt af Forsørgelsesvæsenet, saaledes som Ordningen nu en Gang er, saa længe har han efter min Mening intet Ansvar at lægge over paa Kommunerne og Hjælpekasserne, saa kan han til Nød lægge Ansvaret over paa den Lovgivningsmagt, der har indrettet en Lovgivning, der ikke er, som den burde være. Ikke alene af disse Grunde, men ogsaa af den Grund, at en Nægtelse af at tiltræde

dette Lovforslag i særlig Grad vilde gaa ud over Byerne, som er blevet særlig haardt ramt i Anledning af Loven af 1927 som af Arbejdsløsheden i det hele taget, forundrer det mig højligt, at det netop er det konservative Folkeparti, der her viser mindre Interesse og mindre Forstaaelse af Forholdene end Venstre.

Disse stadige Diskussioner om, hvorledes man vil finde Dækning for de Udgifter, der foreslaas, skal jeg ikke begynde paa igen. Jeg har svaret paa det Spørgsmaal forleden Dag, og med Hensyn til dette Lovforslag er det yderligere af Finansministeren — jeg tror i hans anden Tale under Finanslovbehandlingen, hvor den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti muligvis ikke var til Stede — begrundet, hvorledes man tænkte sig Dækningen for dette Lovforslag, eller rettere, at der var Dækning gennem de af Regeringen fremsatte Forslag. Men der er jo den Vanskelighed, som jeg ogsaa tidligere har peget paa, at naar Oppositionen har Flertal i Landstinget, saa forlanger den, at vi skal anvise Dækning for vore Forslag paa en Maade, som vi paa Forhaand ved tiltaler Oppositionen i Landstinget. Det tror jeg ikke, Regeringen kan tjene de Herrer i. Vi følger baade med Hensyn til Program og med Hensyn til Dækningsforslag vor egen Opfattelse.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen holdt jo et større Foredrag til Begrundelse af, at Retsforbundet var saa krigerisk stemt overfor Fattigdommen. Dette Foredrag skal jeg lade ligge ved denne Lejlighed og kun sige til det ærede Medlem, at efter disse Præmisser vilde jeg have været mere glad ved en Konklusion, hvorefter det ærede Medlem vilde medvirke til, at Kommunerne fik nogen Støtte i deres praktiske Kamp mod Fattigdommen, fremfor ved et nok saa tiltalende Foredrag om, hvorledes man stillede sig i det gamle Rom. Jeg kender jo ogsaa forskellige Citater fra det gamle Rom, og jeg troede egentlig ikke, det var dette Citat, det ærede Medlem vilde bruge, men et andet: *latifundia perdidere Italiam*, de store Landejendomme ødelagde Italien. Det kunde bruges med akkurat samme praktiske Vægt som det, han brugte, i denne Forbindelse. Naar det ærede Medlem til Støtte for sin Modstand mod Lovforslaget henviste til, at Lovforslaget gik tilbage og gav en Gave til Kommunerne for 1928—29, en Gave, der tilmed vilde begunstige de store Kommuner — naturligvis, fordi en Refusion altid begunstiger dem, der har